

MARIE HAMÁKOVÁ

Kovboj na útěku

NEZAMILUJ SE DO ŽENICHA.
NIKDY!

Kovboj na útěku

Vyšlo také v tištěné verzi

Marie Hamáková

Kovboj na útěku – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MARIE HAMÁKOVÁ

Kovboj na útěku

Marie Hamáková

KOVBOJ NA ÚTĚKU

Copyright © Marie Hamáková, 2026

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Midjourney

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2026.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Dagmar Pilařová

Jazyková korektura: Mgr. Erika Hanáčková

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

BN: 150127/02

ISBN tištěné verze 978-80-7546-709-6

ISBN e-knihy 978-80-7546-711-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-712-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-713-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro všechny,
kteří v životě o někoho přišli
a moc jim chybí*

Pokud si rádi čtení knih zpřijemňujete poslechem hudby,
vytvořila jsem pro vás na míru playlist na Spotify,
stačí načíst QR kód zde:

Kapitola 1 / Kamila

„Do prdele!“ ozvalo se z koupelny.

„Jsi v pohodě, Barčo?“ Ta nadávka mě vyděsila. Pokoj byl jinak tichý. Doléhal sem jen zvuk puštěné sprchy. Prostoupil mnou strach.

„No to mě po–“

Tohle neznělo vůbec dobře. Neuklidnila mě.

Vyrazila jsem rovnou ke koupelně. Dveře se rozlétly dřív, než jsem tam stačila dojít. Bára vyběhla ven s rukama od krve.

„Potřebuju okamžitě lékárničku!“ vyhrkla. Kolem těla měla omotanou osušku.

„Co se stalo?“ opřela jsem se dlaní o futra a sledovala tu spoušť. *Červená tekutina, mazlavá, odkapávající na podlahu.* Zavřela jsem oči a snažila se hluboce dýchat. V uších mi zněl tep.

„Ani se neptej, připadám si jako patnáctka, co si neumí oholit nohy!“

Otevřela jsem oči. I přes vážnost situace jsem se lehce usmála. *Vtipné přirovnání.*

Bára se nasoukala do županu. Měla co dělat, protože si jednou rukou stále kryla krvácející ránu.

Z komody v chodbě jsem pohotově sebrala kartičku od pokoje. Chytila jsem Barču, která si na lýtku přidržovala kapesník, za paži a vyšly jsme ven směrem k výtahům.

Samozřejmě že byly oba dole. Po schodech jsem to s její krvácející ránou nechtěla riskovat. Začala jsem podupávat nohou. *Kdy ten výtah konečně přijede?* Kapesník na Barčině noze začal výrazně prosakovat.

Odvrátila jsem pohled, aby to se mnou nesešlo. Teď jsem tu musela být já pro ni, ne ona pro mě. *Ostrý předmět, holá kůže...* Z těch myšlenek mi po těle vyrazil studený pot. Proto jsem

chloupky odstraňovala zásadně depilací. Moje noha samovolně zrychlila podupávání.

„Nebuď nervní, nebo mi z tebe začne tikat oko,“ napomenula mě Bára a odhodila si přitom pramen dlouhých blondátých vlasů z ramene. Župan jí na pravém rameni sjel o něco níž.

Protočila jsem oči. Bára se nebála ničeho. Ani toho, že bude na veřejnosti tímto tempem brzy nahatá. No a co, že by u toho vykrvácela.

„Musí to trvat věčnost?“ procedila jsem mezi zuby ve chvíli, kdy konečně zaznělo cinknutí.

Ve výtahu nikdo nebyl, neměly jsme tedy koho pohoršovat. Zmáčkla jsem přízemí a se sebezapřením sledovala krev odkapávající na podlahu. *Co s tou žiletkou proboha vyváděla?* A to jsme se chtěly vydat do města na koktejl. Barča nám zařídila jiný program.

Výtah zastavil a já si připadala jako ve zpomaleném záběru. Srdce se mi divoce rozbušilo. *Klikatící se cestička z kapiček krve, vyděšená zaměstnankyně, lidé...* Zůstala jsem stát ve výtahu jako opařená.

Bára se ode mě odpojila a rychlou chůzí se vydala k recepci.

Vedle mě se ozvalo hlasité odkašlání. Postarší pár se chtěl dostat do výtahu. Stočila jsem pohled na krev na podlaze a raději vyšla. Jestli měli odvahu sem vstoupit, jejich volba.

Dohnala jsem svou kamarádku.

„Co se vám stalo? Mám zavolat záchranku?“ vykřikla recepční.

Lidé v prostorné hale se začali otáčet. Jejich ustarané výrazy mluvily za vše.

„Jen to ne! Rády bychom se ještě dnes dostaly někam na drink. Po tomhle ho budu potřebovat. Nemáte tady prosím lékárníčku? Bodla by mi pořádná náplast, nebo spíš,“ sklopila pohled směrem k lýtku, „nebo spíš obvaz,“ usmála se.

Obdivovala jsem, s jakou lehkostí si řekla o to, co potřebuje. Neřešila, co si kdo pomyslí.

„Ještě bych vás požádala o zavolání pokojské. Ten nepořádek, co po mně zůstal, bude potřeba vytrít mopem. Je mi to trapné, ale budu vás muset poprosit i o pomoc s ovázáním nohy. Moje kamarádka by se mi tu složila,“ slyšela jsem říkat Báru, která si zrovna sedala do křesílka stojícího kousek od recepčního pultu.

„To nebude problém. Ukažte, zapřete mi nohu o koleno, ať se k té ráně lépe dostanu,“ pronášela klidně ochotná zaměstnankyně hotelu.

Ulevilo se mi. Nemusela jsem nic sáhodlouze vysvětlovat, jen tiše přihlížet.

Rána to nebyla pěkná, v jednom místě šla až do masa. Udělala jsem dva kroky od nich do středu místnosti. Nechtěla jsem vyzvídat, ale strašně by mě zajímalo, co přesně v té sprše dělala, když se to stalo.

Vzhledem k mému vztahu ke krvi jsem nezvládla dělat víc než psychickou podporu a rozčarovane jsem se rozhlédla po prostorné hale. Snažila jsem se zklidnit dech.

Sehnat tenhle hotel se slevou bylo obrovské štěstí. Obzvláště v mém případě. Odjezd jsem zvažovala na poslední chvíli. *Jak je asi babičce? Nesmím na to myslet, nebo nesplním slib, který jsem jí a Báře dala. Měla jsem chuť jet okamžitě domů.*

Moje kamarádka vypískla a já se po ní ohlédla. Recepční jí zrovna obvaz uchycovala kovovými sponkami.

Prohrábla jsem si kaštanové kadeře. Kam se vydáme tohle přežitě drama oslavit?

Takové vypjaté situace se nestávají jen tak. A my si to vyžraly hned třetí den dovolené.

„Jsme hotové, ty citlivko!“ zavolala na mě Bára.

Ohlédla jsem se po ní. Nohu měla hezky zafačovanou. Recepční jí pomohla vstát.

Udělala jsem pár kroků a ocitla se u nich. Teď už jsem se nemusela bát žádného děsivého pohledu.

„Milé dámy, pokud je to vše, půjdu se věnovat dalším hostům,“ usmála se na nás recepční.

„Ano, moc děkujeme za vaši ochotu a pomoc. Vidím, že už se vám tu zatím utvořila fronta. Moc se omlouváme.“

„Nic se neděje. Hezký večer,“ odkráčela na své pracovní místo.

Nikdy jsem nepotkala ochotnějšího člověka. Chtěla jsem pro ni vymyslet nějaké poděkování, ale na to bylo času dost.

Chytila jsem Barču za ruku.

„Takže, napadlo mě, že bychom mohly zajít do baru kousek od náměstí. Na ceduli u vchodu jsem četla, že mají velký výběr koktejlů,“ navrhla jsem kamarádce.

Báře se rozzářily oči. Koutky úst se jí zvedly nahoru.

„Skvělý nápad! Navíc mají po osmé hodině akci jeden plus jeden zdarma. To si nemůžeme nechat ujít.“

Líbilo se mi nadšení v jejím hlase. Já jsem díky koktejlům mohla zapomenout na krvavé trauma a ona na šok uštědřený z nečekaného úrazu.

„Chceš podporu?“ nabídla jsem jí ruku, abychom se mohly jít převléknout do pokoje.

„To nebude potřeba.“ Odhodlaně se rozešla od recepce směrem k výtahům.

„Báro!“ snažila jsem se zabránit další katastrofě.

Jít středem haly, kde se trousí hosté z večeře, nebyl dobrý nápad.

„Co?“ ohlédla se na mě.

Výkřik.

Zavřela jsem oči v očekávání rány.

Tomuhle nešlo zabránit.

Kapitola 2 / Kamila

Při střetu s jedním z mužů Bára ztratila rovnováhu a řítila se k zemi. Ztuhla jsem na místě. Nešlo udělat krok. Ruce mi vystřelily k ústům. Záda mi polil studený pot.

Muž ji pohotově zachytil těsně před pádem na zem.

Dokázala jsem vnímat jen černé prameny, které mu při tom pohybu sklouzly do obličeje. V kombinaci s tmavou barvou očí působily smyslně.

„Báro, jsi v pohodě?“ vzpomatovala jsem se a doběhla k nim.

Žádná odpověď. Stále se nad ní skláněl. V pohledu na ni mi bránilo jeho tělo.

„Báro, tohle je vážný!“ vykřikla jsem.

Zaslechla jsem smích.

Smích? Zbláznila se? Mohla si přece přivodit otřes mozku! Hrudník se mi stáhl tak, že jsem skoro nemohla dýchat.

„Jasně že jsem. Mám svého prince na bílém koni, nevidíš?“

Neviděla jsem ho. Do chvíle, než ji zvedl na nohy. Decentně se díval stranou, protože si upravovala výstřih županu. Měl ostře řezané rysy a příjemný úsměv. Kromě vlasů mě zaujaly delší vousy. Líbila se mi jeho pohotovost. Zachránil mou kamarádku od návštěvy nemocnice.

Bylo mi trapně za nás obě. To byl teda den... Pomalu jsem začala ztrácet chuť někam vyrazit. Měla jsem všeho po krk. *Neměly jsme si tady užívat?* Zatím nás stíhal jen jeden trapas za druhým.

Sjela jsem pohledem ležérní oblečení Bářina zachránce. Pohled se mi zastavil na pultitru od piva, který držel v ruce. Rozlilo se všude po zemi.

Zkřížila jsem ruce na hrudi a utrápeně si povzdechla. Paní na recepci už nevypadala vůbec mile. Hlasitě si odkašlala a sáhla po mobilním telefonu. Snad se chystala zavolat jen uklízečku, a ne ochranku.

Tělem mi projela vlna adrenalinu. Strach opadl a vystřídalo ho příjemné napětí. Nemohla jsem to zadržet. Přišlo to jako rázová vlna. Rozesmála jsem se. Tohle snad nebyla pravda.

Bářin zachránce na mě mrkl.

„Teda, narazit na takové kočky v hale, zrovna když mě ta párty přestala bavit? To je snad znamení. Já jsem Vašek. Ale pro vás klidně princ na bílém koni,“ natahoval k Báře ruku.

Ta mu stisk oplátila.

„Já jsem Bára a tohle je Kamča. O jaké párty mluvíš?“ založila si ruce v bok. Výrazný hlas telefonující recepční ji nechával chladnou.

Snad se nechystala chytnout příležitost za pačesy. *Ne, ne, ne.* Jenže jiskry v jejích očích mluvily o opaku. Zaujal ji.

„Přijeli jsme s kámošema, co se známe od střední, na dovolenou na hory. Rozhodli jsme se při té příležitosti uspořádat Jirkovi rozlučku se svobodou. Za pár týdnů se žení, tak ať si ještě užije trochu volnosti.“ Přeshlápl z nohy na nohu a vyklopil do sebe zbytek piva.

Co na to říct. Banda opilých pařezů mě vůbec nezajímala. I přesto, že Vašek působil celkem sympaticky. *Kdo hodnotí muže podle hára a ochoty někoho zachránit...*

Bára ovšem hltala každé jeho slovo, jako by se k té jejich párty chtěla přidat. To snad ne, už zase se pouštěla do dobrodružství. Nemohla aspoň jednou respektovat, že mám věci raději pod kontrolou? Večírek plný cizích mužů se mohl rychle zvrhnout.

„Tak to tě nebudeme zdržovat. Děkuju za záchranu kamarádky. My už budeme muset jít,“ mávla jsem na něj, chytila Báru za loket a táhla ji k výtahům.

To poslední, co jsem teď chtěla řešit, bylo rozlité pivo, pobavení hosté ze série našich trapasů a nešťastná zaměstnankyně hotelu. Tu jsme si dnes doslova ukořistily pro sebe a zajistily jí další práci.

„Co blbneš! Víš, jak to bylo nevychovaný?“ utrhla se na mě Bára.

„Vážně? Neřekla bych. Vždyť ty bys mu na tu rozlučku určitě kývla.“

„A co je na tom špatného?“ Obočí jí divoce vystřelilo vzhůru. Svaly na krku se jí napnuly rozhořčením.

„Je to divný,“ pronesla jsem suše.

Přece si nemyslela, že mě dostane na opileckou rozlučku se svobodou.

„Ty a ta tvoje zásadovost. Moc dobře víš, že mi vždycky nakonec dáš za pravdu, že mám dobrý nápady. Třeba jako odjezd na tuhle dovolenou. Nepopírej, že sis konečně odpočinula.“ Vzala mě za ruku a pevně ji stiskla. Malé, drobné gesto, ale ledy ve mně v tom okamžiku začaly roztávat.

Měla pravdu. Nebyla jsem fér, Bára taková nebyla. Jen jsem dostala strach, že se jí zalíbil a já jim budu dělat křena. Nikdy by neudělala nic, při čem bych se měla cítit špatně. Musím přestat ze všeho vyvozovat ukvapené závěry.

Rozhlédla jsem se po místnosti, zda Vaška ještě zahlédnu. Hledala jsem jeho havraní vlasy. Upřímný úsměv. *Nic*. Zmizel. Musela jsem ho vyděsit.

„Promiň, Baru, je pryč. Mrzí mě, že jsem ho odehnala. Mám tě ráda a jsem šťastná, že jsi mě na ty hory vytáhla. Potřebovala jsem to jako sůl. Nebyla jsem na dovolené, ani nepamatuju.“

„Není všem dnům konec. Třeba na něj narazíme jiný den.“ Mávla rukou do vzduchu.

Došly jsme až k výtahům. Zmáčkla jsem tlačítko, abych jeden přivolala. Bára si vedle mě povzdechla. Píchl mě osten viny, ale už se s tím nedalo nic dělat.

Ozvalo se cinknutí, dveře se otevřely a my nastoupily. Chystala jsem se zmáčknout šipku nahoru.

„Nerad vás zase vyrušuju, ale napadlo mě...“ odkašlal si příchozí.

Stáhla jsem ruku dolů. Ve dveřích se ocitla hnědá botaska. *Vaškova botaska. Kde se tady najednou vzal? Že by se na nás konečně usmálo štěstí?* Polila mě čistá radost, že jsem ho neodradila. Moje obavy se rozplynuly. Chtěla jsem kamarádce udělat radost.

Ani to nestačil doříct a už měl od Báry odpověď.

„Jasně!“

„Vždyť jsi ho ani nenechala domluvit.“ Sjela jsem ji na oko přísným pohledem.

„Určitě je to pozvání na koktejl. Stejně jsme na něj chtěly jít,“ dušovala se.

Prsty si mnula pramínek vlasů. Její zalíbení v něm nemohlo být očividnější.

Obě jsme automaticky vyšly ven z kabiny, výtah už jsme blokovaly dost dlouho.

„Přesně tak. Jen to má jeden háček.“ Vašek se podrbal na temeni hlavy a lišácky na nás mrkl. Krátce se mi zadíval do očí.

Nevěřicně jsme se na sebe s Bárou podívaly. Co by se proboha dnes ještě mohlo stát...

„Ten suchopr... Jirka, co se bude ženit, na své rozlučce zakázal holky. On je takovej víc do větru. Teda teď už ne, ale dřív byl. Asi nechce nic riskovat.“ Vaškovi se rozzářil výraz.

Bára se rozesmála tak hlasitě, až se po nás lidé v hale začali ohlížet.

„Stále platí to ano?“ zazubil se.

Tím jsem si teda nebyla jistá. „Jak bys nás tam chtěl propagovat?“ zajímalo mě.

„Většina kluků už má něco upito, včetně Jirky. Věřte mi, ztratíte se tam jako nic. A aspoň bude legrace. Zaujaly jste mě hned, jak jsem vás viděl poskvřnit tuhle luxusní halu krví.“ Zorničky měl rozšířené pobavením.

„Stále platí ano!“ vyhrkla Bára.

Byl zábavný, to se mu muselo nechat. Navíc učaroval mé nedobytné kamarádce. *Měla jsem na výběr?* Nechtěla jsem jí zkazit radost. Třeba to bude fajn.

„Bezva! Párty máme v přízemí hotelu. Mají tam velký sál i s barem a dýdžejem. Přijďte co nejdřív, budu se těšit.“ S tím se otočil a uháněl pryč.

„Ty nás přivedeš do hrobu,“ šeptla jsem jí do ucha.

Zadoufala jsem, že i já změním názor a užiju si to. Možná mě tahle dovolená měla naučit občas pustit kontrolu? Vaškův lišácký úsměv a Bářino odhodlání mě nasměrovaly k prvním krokům.

Kapitola 3 / Kamila

Nádech, výdech, opakovala jsem si. *Tohle nejsem já*. Byla to nová situace, pro mě tak netypická, až mnou projelo mrazení. Nepoznávala jsem se, ale nevadilo mi to. Zkusím to a propříště se poučím. Co když mezi ně nezapadnu... Často jsem si připadala jako zatvrzelá konzerva bez špetky kuráže.

Jenže teď se to změnilo. Rozhodla jsem se udělat vstřícný krok. Musela jsem se přestat stresovat dopředu. Jenže to se lehčeji řeklo, než dělalo.

Ocitly jsme se s Bárou v přízemí hotelu, jak nás Vašek instruoval. Na konci chodby jsem spatřila vchod s cedulí „Soukromá párty“.

Bára se dychtivě ujala vedení a otevřela dokořán dvoukřídlé dveře. Udělala pár rychlých kroků dovnitř.

Přestala jsem ji vnímat. *Jedna noha, druhá noha*, kladla jsem je za sebou, aniž bych tušila, kam přesně směřují.

Oči mi těkaly ze strany na stranu. *Opravdu jsme tu za ženské pokolení byly jen my dvě?* Nekecal. Marně jsem doufala, že tu najdu aspoň nějakou sexy tanečnici.

Po pravé straně jsem zahlédla Báru, jak se objímá s Vaškem. *To šlo celkem rychle.* Rozhodně se s tím nemazali. Bára mu něco dychtivě vyprávěla.

Divila jsem se, že se vůbec slyší. Hudba tu hrála dost nahlas. Mixážní pult ovládal kousek od nich mladý klučina s kšiltovkou na stranu.

Založila jsem si ruce na hrudi. *Kam se, Kamčo, vydáme?* Někteří Vaškovi kamarádi hráli šipky, jiní ping-pong. Skupinka několika z nich tancovala uprostřed parketu country tance.

Okamžitě si získali mou pozornost. Country tance jsem viděla jen ve filmech, nikdy ne naživo. Jako by na mě přenesli tu veselou náladu, která mezi nimi panovala. Měla jsem chuť se rozběhnout a přidat se k nim. Jenže já tančovat nikdy moc neuměla.

Zvedali nohy, občas plácli rukou do podrážky, točili se. *Kéž bych se to mohla taky naučit...*

Melodie se přerušila a v reproduktorech zachraptělo. Probrala jsem se z té krásné taneční letargie a po levé straně jsem zahlédla barový pult. *Moje budoucí záchrana?*

„Ahoj Kamčo,“ zaslechla jsem Vaška, když s Bárou došli až ke mně.

„Opravdu tu nejsou žádné jiné ženy,“ konstatovala jsem.

Pokrčil rameny a každou z nás vzal za jednu paži.

„Vždyť jsem to říkal. O to víc jsem rád, že jste dorazily vy dvě. Báls jsem se, že vás to odradí, což by byla škoda. Každopádně než jste dorazily, tak jsem támhletoho suchara trochu nalil panákama. Teď už je to v pohodě i s ním. A ostatní jsem o vás taky informoval, aby se nelekli, kdo nás to tu přepadl.“

Překvapila mě důvěrnost toho gesta. Jeho dotek vysílal bezpečí a já se díky němu uvolnila. Ztuhlé svaly šije povolily. Byla jsem připravená si tento večer užít.

Pořádne jsem si prohlédla onoho suchara, jak nazval svého kamaráda se šerpou „Budoucí ženich“. Stál zapředený do hovoru

v menší skupince lidí kousek od nás. Ruce při řeči energicky rozhazoval do stran.

Do očí jsem mu neviděla. Měl dlouhé hnědé vlasy a na sobě košili, kovbojský klobouk i boty. Tmavě modré džíny mu obepínaly stehna. Kdyby se neženil, stál by za hřích. *Už kvůli tomu zadku.*

„Tak si půjdeme dát něco k pití a potom si zatancujeme?“ pobídl nás Vašek.

Obdivovala jsem jeho přátelskou povahu. Snažil se, abychom se tu cítily dobře. Snad jsme nedělaly chybu, že jsme sem šly. Na druhou stranu jsme mohly kdykoli odejít. Nikdo nás tu nedržel.

Došli jsme kolem parketu k baru. Mezi skladbami nastala pauza. Periferně jsem zahlédla, jak se kluk u mixážního pultu zvedl a odešel. Konečně jsme se mohli pořádně slyšet.

Hluk mi nedělal dobře, *ale dnes to vydržím.*

„Ty, Vašku, odkud vlastně jsi a na jak dlouho jste přijeli?“ šťouchla jsem do něj loktem ve chvíli, kdy mával na zaneprázdněného barmana s krátce střiženými vlasy.

Otočil se na mě a uchechl se.

„Jsme od Plzně. Přijeli jsme na týden.“

„Takže jste pár dní v lihu?“

„Ani omylem, to by suchoprda nedovolil. Dnes jsme tu druhý večer. A vy?“

Suchoprda... Dobíral si ho, anebo s ním měl nějaký problém? Chtěla jsem se dozvědět víc.

„My jsme kousek od Prahy, dovolená nám tady ještě nekončí“, vyhrkla Bára dřív, než jsem se stačila nadechnout k odpovědi.

„Paráda, to se můžeme ještě vidět. Musíte mi dát na sebe telefonní čísla.“

„Jooo“, vypískla Bára.

Teď už byl všechen stres pryč. Obavy vzaly nohy na ramena. Tohle se mi často nestávalo, jenže s Vaškem to šlo samo. Jako bychom se znali déle než pár desítek minut.

„Co si dáte?“ mrkl na nás, ale já si všimla, že delší pohled vždy věnoval Báře. Musela ho zaujmout.

Bára si objednala víno a já piña coladu. Modrooký, vysoký barman sice chvíli přemýšlel, jestli na ni bude mít všechny suroviny, ale nakonec usoudil, že něco vymyslí. *Kdo si taky na pánské rozlučce se svobodou objedná sladký tlamolep?*

Barman nám podal naše nápoje. Přitukli jsme si.

„Jestli se, Kamčo, nebudeš zlobit, vzal bych Báru na parket. Neboj, potom si tam zase odvedu tebe,“ obhajoval se.

Přikývla jsem, přestože netušil, do čeho se pouští. Já a tanec jsme nešli dohromady. Přišlo mi to od něj milé. Nechtěl, abych se tu cítila navíc.

Vůbec mi nevadilo být se svými myšlenkami chvíli o samotě. Doma jsem si pozornosti užila dostatečně. Navíc byl tenhle den tak akční, že mi chvíle klidu bodla. A Báře jsem po tom všem přála rozptýlení.

Opřela jsem se o jeden sloup a vychutnávala si svůj koktejl. Tahle párty byla vlastně nevinná. Hodně z těch mužů mělo na ruce snubní prstýnek. Prostě jsme jen narazily na muže, co se rád bavil a chtěl poznat nové lidi.

„Teď ty,“ přišel pro mě Vašek, jakmile Báru neochotně předal jinému kamarádovi.

Působil zdvořile, ale bylo mi jasné, že by raději tancoval s ní. Ani po tom, co si došel pro mě, z ní nespouštěl zrak.

Vzal mi z ruky sklenici a odložil ji na stolek opodál. Chytil mě za ruku a přitáhl si mě k sobě blíž. Ani jsme nestihli dojít do středu parketu a už se vlnil do rytmu svižné muziky jako zkušený tanečník. Ostatně se tak jeví všichni, které jsem tu zatím viděla tancovat.

Cítila jsem jeho boky na svých. Jeho stehna svírala jedno mé. Levou ruku jsem mu položila na pravé rameno a pravou ruku mi držel na straně svého srdce. Vaškovy doteky byly jemné a příjemné.

Protočil mě v otočce a přitáhl si mě k sobě zpět. Nasála jsem jeho grapefruitovou vůni.

„Jak se ti tu líbí?“ odtáhl mě od sebe na délku paží.

Raději jsem pomlčela o té vůni grapefruitu, který jsem výsostně nesnášela.

„Je to tady prima. Nejprve jsem se bála, ale vy všichni vypadáte jako pohodáři.“

„Jo, to teda jsme. Známe se všichni od střední. Jen už nás tu moc svobodných nezbylo. Postupně se všichni žení,“ na oko si povzdechl.

„A ty nemáš nikoho, s kým by ses oženil?“ zajímalo mě upřímně.

„Nestraš! Já ne. Rád si povyrazím, ale zamlouvá se mi můj samotářskej život.“

Dlouhé černé vlasy se mu zavlnily kolem obličeje, jakmile se usmál. Zajela jsem mu do nich prsty a jemně si jeden pramen natočila na ukazováček. Ani nevím, co mě to popadlo. Asi fakt, že jsem dlouhovlasého muže nikdy neměla. Vždycky jsem měla chuť tohle udělat.

Nijak to gesto našťestí nekomentoval. Raději jsem odvrátila tvář, aby neviděl, jak mě polil stud.

Tancovali jsme dál, dokud si ho nepřišla vyzvednout Bára. Nemohl mi uniknout její žárlivý pohled. Asi si všimla mého gesta s vlasy. Nezazlívala jsem jí to. Působilo to roztomile. A já jsem díky tomu získala poslední dílek do skládačky.

Ti dva si sedli. Zdálo se, že měli stejně bezprostřední povahu. Nesužovaly je žádné obavy. Vyzařovala z nich volnost. K Vaškovu štěstí Bára také nebyla na vážné vztahy. Užívala si života plnými doušky. Tak, jak jsem to já nikdy neuměla. Mohla jsem jim jen tiše závidět.

Vrátila jsem se ke své piña coladě a posadila se s ní ke stolu poblíž parketu. Vytáhla jsem z kabelky mobil a projížděla sociální sítě. Aspoň něčím jsem se mohla zabavit, když má společnost odešla.

Přemýšlela jsem, zda bych neměla zavolat babičce. Ujistit se, že je doma vše v pořádku, ale prudce jsem zavrtěla hlavou. To by nebyl dobrý nápad. Určitě už spala.

„Jak se jmenuješ?“ uslyšela jsem nad sebou něčí hlas.

Příjemný chraplavý baryton okamžitě upoutal mou pozornost. Chvilí jsem si ho nechala rezonovat hlavou, abych si mohla rozmyslet, zda to je někdo, s kým se chci bavit, nebo ne. Líbil se mi. Po krátké analýze jsem zvedla zrak od telefonu a zachytila hnědé oči, které mě pátravě pozorovaly.

Hluboký pohled, upřímný úsměv a sebejistý hlas zajistily, že jsem otevřela pusu dokořán a zalapala po dechu.

Opravdu na mě promluvil právě on?

Kapitola 4 / Kamila

Budoucí ženich osobně...

Čím jsem si zasloužila jeho pozornost? Ale podle Vaškova přednesu mi došlo, že vlastně odpověď znám. Toužil se seznámit s novou ženou. Možná je dřív sbíral jako trofeje? Svým způsobem mi polichotilo, že jsem ho zaujala právě já. Většinou jsem se cítila jako nevýrazná šedá myška. Vedle Barči rozhodně, což jsem si vyčítala.

„Jsem Kamila. A ty?“

Chtěla jsem ho poznat. Jelikož jsem nikoho neměla, bylo mi jedno, že on ano. Něco mi na něm imponovalo. Možná ta drzost, že se žení a nestydí se vyzvat k tanci jinou ženu. Sledovat ji pohledem. Zaplašila jsem varovnou kontrolku, která začala nenápadně blikat. *Vždyť o nic nejde, jen se s ním seznámím.*

„Jirka,“ usmál se.

Pozvedl ke mně jednu ruku a druhou ukázal směrem na parket.

Zaváhala jsem. Tancovat mi nikdy nešlo. Už v tanečních jsem každému pošlapala nohy. S Vaškem jsem to zvládla, vedl mě

dobře. Jenže u Vaška mi nezáleželo na tom, jaký dojem na něj udělám. Ale chuť to zkusit byla silnější než já. Chytila jsem Jirkovu ruku a snažila se ignorovat příjemný stisk jeho dlaně, při kterém mě pohladil bříškem palce.

Příjemné a hřejivé, problesklo mi hlavou. *O nic nejde. Jednou si zatančíme a už ho neuvidíš. Postaráš se o to...*

Došli jsme do středu parketu a Jirka mávl na klučinu u pultu s muzikou. Z reproduktorů se po chvíli ozvala příjemně pomalá melodie. Celkem změna oproti původnímu repertoáru. Chtěl se mnou laškovat?

Přesunul mi ruce za svůj krk a chytil mě kolem pasu. Líbilo se mi, že se toho nebojí. Nasála jsem jeho vůni. Byla úplně jiná než Vaškova. Jirka voněl dřevitě. Jako příroda. Jeho mužné dlaně obepínající můj pas tak těsně a lehké hlazení podél páteře mi v tu chvíli vypnuly jakékoli uvažování.

Jirkův kovbojský klobouk mě zašimral na krku, když ke mně nahnul hlavu.

„Normálně tancuju jen na country muziku, ale pro dnešek udělám výjimku. Tyhle kroky se běžně používají při waltzu. Já je ovšem rád zařazuji do ostatních stylů. Během chvíle se tak z klasického ploužáku stane nevšední zážitek.“

„To rozhodně...“ vydechla jsem.

Jak to, že tu všichni uměli tak dobře tancovat?

Mrazilo mě a zároveň mě jeho doteky hřály. A to i přesto, že se nechoval jako budoucí ženáč. Vždy jsem byla zásadová, manželství pro mě bylo svaté. Jenže jeho oči, hluboký hlas, dlouhé vlasy a nepopsatelné... nešlo mi to zasadit do slov. *Charisma?* To se nedalo ignorovat. Ale šlo jen o tanec. Nevinný tanec.

Nestačila jsem se probrat ze svých myšlenek a už se to stalo. *Sakra!* Nechtěla jsem, ale omylem jsem mu přišlápla nohu. Tváře mě pálily, určitě se mi do nich nahrnula červeň.

„Promiň,“ vyklouzlo mi. Na místě bych se nejraději propadla.

„V pohodě, je to roztomilý. Co tě přivedlo mezi bandu chlapů? Záměrně se neptám kdo, protože bych se zase rozčílil. Vašek akceptuje zákazy asi jako můj brácha zákaz sladkého po šesté hodině,“ zasmál se.

Bral to s humorem, uf. Jeho smích rozesmál i mě. Takže má mladšího bratra... První udička.

„Tomu bys nevěřil,“ zavrtěla jsem hlavou nad krvavou příhodou na recepci hotelu.

„Opravdu mě to zajímá,“ odtáhl se, aby se mi zadíval do očí.

V žilách mi koloval alkohol. Vše jsem vnímala mnohem intenzivněji. I přesto se mi povedlo zamyslet. Vždycky jsem byla slušná holka, co dělá správné věci. Dnes jsem se rozhodla vyzkoušet něco nového.

„Chtěla jsem udělat něco zakázaného. Většina mého života se řídí jasně danými pravidly. Jsem tady s kamarádkou Bárou. A jelikož se jí Vaškova nabídka líbila, nechtěla jsem ji nechat jít mezi vás samotnou.“

„Jsi hodná. Je vidět, že ti na ní záleží. Jen my jsme nebezpeční asi jako ježci.“

„Ha, ha, ha, to jsem nemohla tušit. Beru ji jako sestru.“

„Mám to stejně s Vaškem,“ zamyslel se.

Zvuky dohrávající písně mě přivedly do nechtěné reality. Odtáhl mě od sebe na délku paží a mrkl. Udělal se mnou rychlou otočku. V jeho upřímných hnědých očích hrály jiskřičky. Odhalil krásný bílý úsměv a odvedl mě galantně zpět ke stolu.

„Děkuju za tanec, Kamilo. Bylo mi potěšením.“ Pravou dlaní přejel lem klobouku na pozdrav a vydal se zpět za skupinou kamarádů.

Moje tělo se rozechvělo náhlou ztrátou kontaktu. Kombinace jeho vůně, jemných doteků a vedení při tanci mě unášela na spokojené vlně uvolnění. Připadala jsem si jako vyměněná. V duchu jsem se ptala sama sebe: *Jirko, v čem jsi jiný než ostatní? Proč na mě takhle působíš?*

Dozvuk jeho příjemně melodického hlasu jsem slyšela ještě chvíli po tom, co odešel. Jako by se nic nestalo. Jako bychom teď netančili nejhezčí tanec, jaký jsem kdy zažila.

V podbřišku jsem ucítila zvláštní chvění. Chvíli jsem se zamyslela, zda je to pozitivní, nebo negativní, ale rozlil se mi úsměv po tváři. Rozhodně to bylo pozitivní.

Prudce jsem zavrtěla hlavou, abych se vzpamatovala. Měla jsem to za sebou. Už žádné další tance. Došla jsem si pro koktejl a zkontrolovala, kolik je hodin. Jedenáct bylo dávno pryč. Potřebovala jsem se vzpamatovat z chvilkového poblouznění a taky vyhledat Báru a zeptat se jí, jestli už není na čase jít spát.

Vyklopila jsem do sebe koktejl téměř na ex a otřela si vlhké rty. Opět jsem se nepoznávala. Kombinace alkoholu, který jsem nebyla zvyklá pít, a Jirkova šarmu si však žádala zoufalé činy.

Po cestě jsem sebrala kabelku ležící u nohy stolu, přehodila si ji přes rameno a začala se rozhlížet po své zatoulané kamarádce. Cožpak jí bylo jedno, kde jsem? I když... zrovna já jí měla co vyčítat. Taky jsem na ni díky Jirkovi pozapomněla.

Prošla jsem celý sál, jenže Bára nikde. Vyšla jsem na chodbu, abych zkontrolovala ještě záchody, které se nacházely hned naproti.

„Báro, jsi tu? Haló,“ volala jsem odhodlaně.

Snažila jsem se zachovat klid, ale nebyla jsem klidná. Srdce se mi divoce rozbušilo. Kam se mohla podít... Ani Vaška jsem nikde nezahlédla. Zkusila jsem jí ještě zavolat, jenže se mi ozvala jen hlasová schránka. Uvolnění z tance bylo pryč. Vystřídal ho strach.

Doběhla jsem ke schodům a brala je po dvou. Ani mě kvůli roztržitosti nenapadlo přivolat výtah.

Uf, třetí patro a ocitla jsem se před dveřmi našeho pokoje. Zapřela jsem se dlaněmi o stehna a vydýchala se. Nepříjemná úzkost byla zpět.

Napřímila jsem se a pozvedla ruku, abych na dveře zaklepala. Ruka se mi však zastavila na půl cesty.

„Ha, ha, ha, jasně, ale já ti dokážu, že jsem jiná. Koukej...”

Zaslechla jsem smích a rozhovor. Bára měla návštěvu.

Přimáčkla jsem ucho na dveře.

„To jsem teda zvědavěj. Větší číslo, než jsi ty, jsem ještě nepoznal.“

Ted' už jsem si byla stoprocentně jistá. Vaškův razantní hlas bych poznala za všech okolností.

Co ted'? Opřela jsem se zády o zeď vedle dveří a svezla se na paty. Obličej jsem schovala do dlaní. *Parádní večer... nemám kde spát...*

Ve ztichlé chodbě jsem si připadala sama. Dosedla jsem na modrý koberec a objala si kolena. Začala jsem se pohupovat ze strany na stranu. Tohle bylo naposledy, co jsem se pouštěla do nevyzpytatelného dobrodružství.

V hlavě jsem měla jako v úle. Myšlenky mi neřízeně poletovaly a já se nedokázala ani na jednu z nich pořádně soustředit. Tlukot srdce je následoval.

Snažila jsem se zhluboka dýchat. Potřebovala jsem najít maličkou skulinku, která by mi dala naději, že tohle všechno nebyla chyba. Vidět to pozitivně...

Hučení v mých uších přerušily kroky. Vzhlédla jsem k příchodímu.

„Nemáš kde přespat? Taky se mi zatoulal spolubydlící,“ zachraptěl.

Medový hlas. Oči svítící do šera. Kovbojský klobouk.

Tlukot srdce jako by se zastavil. Úl v mé hlavě se rozpustil.

Přišla moje spása, nebo moje prokletí?

Kapitola 5 / Markéta

Rázovala jsem podél okna sem a tam. Krásný výhled na naši udržovanou zahradu mě nechával chladnou.

Klouby prstů mi zbělely v důsledku prostupujícího vzteku. Nehty zaryté do paže mi způsobovaly bolest, která mě ale udržovala ve střehu, proto jsem ji vítala. Marně jsem se snažila přijít na to, co Jiří dělá. Ozvat se mi měl už před hodinou. Jasně jsme se domluvili, že mi bude volat. On mně, ne já jemu. To bylo tak těžké dodržet základní pravidla?

Moc dobře věděl, čím jsem si v minulosti prošla. Jak moc mě to srazilo na dno, o kterém jsem si myslela, že se z něj nikdy neodrazím. Dokud se v mém životě neobjevil on.

Sebrala jsem z komody u okna telefon a znovu otevřela příchozí hovory a zprávy. Nic. Určitě se opil. Jak jinak. Já na něj čekám ve vši slušnosti doma, až se ozve, a on se zatím baví jakoby nic. Cožpak mě nemiluje tak jako já jeho?

Tohle musí skončit. Jen co si mě vezme.

Posadila jsem se na vysokou postel uprostřed naší ložnice a vytočila hovor. Hlasová schránka.

„Ahoj Jiříku, doufám, že se dobře bavíš. Před hodinou jsme si měli zavolat. No nic, jsem unavená, půjdu si lehnout. Ozvi se hned, jak to půjde. Miluju tě, pa.“

Nahrát na něj medový hlas mi nedělalo problém. Vzbuzovat v něm výčitky už trochu ano. Nechtěla jsem o něj přijít. Potřebovala jsem ho, ale jednou se k něčemu rozhodl, tak se toho měl držet. Já přece nebyla tou, která dělá chyby.

Položila jsem zařízení za sebe a vypustila jsem všechen vzduch z plic. Co s načatým večerem? Lehnout jsem si jít rozhodně nechtěla. Nejsem žádná stařenka, co chodí spát se slepicemi.

Telefon se rozdrnčel. Škubla jsem sebou. S divoce bušícím srdcem jsem se po něm natáhla, ale přišlo zklamání. *Nela.*

„Co chceš?“ vyjela jsem na ni. Moje nálada zůstávala na bodu mrazu.

„Ty máš teda náladičku. Chtěla jsem tě vytáhnout do baru. Půjde i Sabina a Denisa.“

Hmmm. Mělo smysl čekat, až se Jiří ozve? Až si uvědomí, že jet na týden pryč bez své ženy byl nesmysl? Nemělo.

„Půjdu. Bude tam i Prokop?“

„Že váháš. Jako by si to někdy mohl nechat ujít. Ale budeš se chovat slušně, jasný? Nikdo z nás nechce, aby ses jako budoucí vdaná paní chovala nemravně,“ zasmála se.

Pila mi krev. Jediný, kdo se choval neslušně, byl můj budoucí manžel. Tohle byl poslední prohřešek, který jsem mu hodlala tolerovat. On a ta jeho banda country tanečníků budou mít brzy utrum. Včetně Václava. Rozhodně se s nimi nebude vídat jako doposud. Začnou mu jiné povinnosti.

„Nech si ty blbý vtipy. Víš moc dobře, že já si budu dělat, co chci a kdy chci.“

„Jak myslíš. Jinou bychom tě ani nechtěly. Budeme se těšit.“
Zamručela jsem na souhlas.

„A Markét?“

„Co ještě?“ Rezignovaně jsem si lehla na saténově povlečené lůžko.

„Blbou náladu nech doma a prospěš si.“

Vytípla jsem to. Chovala se jako moje matka.

S Jirkou jsme mezi sebou měli něco výjimečného. Nikdo to nemohl pochopit. Nemělo smysl přemýšlet nad tím, co se na rozlučce děje. Dostal jasné instrukce. Párty bez striptérek a cizích děvek. Přece by mě nezklamal.

Musela jsem se rychle vypravit a vypadnout odsud. Mezi čtyřmi stěnami se vždycky všechno zdálo horší. Z dřevěného sluhu u postele jsem sebrala růžové šaty s flitry. K mé štíhlé postavě krásně padly. V duchu jsem se musela usmát nad svou pohotovostí nechat si udělat silikonové poprsí, které

v nich krásně vynikalo. Navíc před pořízením dítěte, aby mě Jiří nenutil do kojení. Za ty velké peníze si je přece nenechám zničit.

Mobil jsem vypnula a hodila ho do značkové kabelky u dveří. Jen ať si Jiříček láme hlavu s tím, proč mu neodpovídám. Teď byla řada na mně, udělat se nedostupnou.

Při odchodu do koupelny mi hlavou projela myšlenka. Přišla rychle, neodbytně a donutila mě se zastavit.

Důvěra byla hezká vztahová záležitost. Jistě potřebná. *Neříká se „důvěřuj, ale prověřuj“?*

Potřebuji důkaz, že si mě zaslouží.

Možná bych ho měla překvapit. Ne kvůli sobě, kvůli nám. Aby si uvědomil, že vztah není o útěku, ale o sdílení. Je čas mu ukázat, že se nikdy nenechám přehlížet.

Kapitola 6 / Kamila

„Co tady děláš?“ vypadlo ze mě namísto odpovědi.

„Dostal jsem o tebe strach. Vyběhla jsi ze sálu strašně rychle. Navíc ti vypadlo z kapsy tohle.“

Na dálku jsem nepoznala, o co se jedná. Kus papírku? Mohla jsem se jen domnívat.

Udělal pár kroků ke mně a já tak měla šanci se mezitím postavit na nohy.

„Děkuju. To je fotka mojí babičky.“ Vzala jsem ji od něj a schovala do kapsičky na zip v kabelce. Musela jsem ji v nepozornosti nechat otevřenou a fotka vypadla.

Moje milovaná babička. Už teď mi chyběla.

Zpoza dveří se opět ozval Vaškův hluboký hlas.

„Byla by škoda, abys o ni přišla. Ale teď co s těmi dvěma?“ pokynul směrem ke dveřím.

Přiblížil se ke mně na vzdálenost pár centimetrů.

Instinktivně jsem couvla, ale můj další krok zarazila zeď. Zrychlený dech se hlasitě rozléhal ztichlou chodbou. I ti dva za zdí utichli.

Propaloval mě pohledem. Čekal na odpověď. Tvářil se u toho jako lačnící šelma.

Uklidni dech, uklidni dech. Jenže mě vůbec neposlouchal. Hrudník se mi vzdouval mílovou rychlostí.

„Nevím. Musím se dojít zeptat na recepci, zda by neměli volný pokoj. Nechci Vaška a Báru rušit.“

„Já taky ne, ale mám jiný návrh.“

Bála jsem se zeptat jaký. Je ženatý, opakovala jsem si. Posvátnost manželství. Tradice, kterou je potřeba respektovat.

„Přespi u mě, lehnu si k někomu jinému.“ Ucoulv a poskytl mi tím kýžený prostor.

Konečně jsem se mohla pořádně nadechnout. Ale zároveň mi přímý oční kontakt s ním okamžitě chyběl. Musela jsem se rychle rozhodnout. Buď budu platit za další pokoj, na který jsem sotva měla, nebo využiju jeho nabídku. Když v té místnosti nezůstane, nedojde k žádnému průšvihů.

„Dobře, děkuju. Fakt mi to pomůže.“

Pousmál se a otočil se k odchodu. Následovala jsem ho chodbou a po schodech o patro níž. Jejich pokoj se nacházel přímo pod naším. Jaká náhoda.

Čekala jsem, až vyloví kartičku ke vstupu. Představovala jsem si, co se asi bude dít. *Nic. Rozhodně nic. Ukáže mi, kde co je, a odejde.*

Jakmile ji našel, povzdechl si.

Tělem mi proběhlo napětí.

Vzal mě za ruku a zadíval se mi do očí. Jeho pohled byl nesmlouvavý. Ať se snažil sebevíc, spatřila jsem v něm chtíč. Možná tam zůstal jen na chvíli, ale byl to on. *Jirka po mně toužil?* Ne, to nemohla být pravda. Moje předsevzetí by vzalo za své. Opět mě při doteku pohladil palcem. *Jeho zvyk?*

Pustil mou ruku a otočil se k odchodu. V dlani mi zůstala plastová kartička od dveří, studená jako led.

Dívala jsem se za jeho postavou, jak mizí u výtahů. Polkla jsem nasucho. Srdce mi bušilo v krku. Zaplavil mě zvláštní záchvěv strachu. Zároveň mi bylo příjemně z toho, jak mě před chvílí držel.

Na zlomek vteřiny se naše pohledy znovu střetly. A já myslela na jedinou otázku.

Tak co, Jirko, uděláš krok ke mně, nebo pryč?

Udělal ten krok. A nejen jeden. Ukrajoval vzdálenost mezi námi.

Ztratila jsem kontrolu nad svými smysly. Nevěděla jsem, zda se dřív soustředit na zrychlený dech, nebo na srdce, které se snažilo vyskočit mi z hrudi.

Chybělo zhruba pět kroků.

Šimralo mě u žaludku a články prstů mě začaly brnět.

Najednou se ocitl přede mnou.

Opřela jsem se o dveře. Oči mi spočinuly na dlani, kterou se zapřel vedle mé hlavy. Tělem mi opět projel zvláštní pocit. Nešlo mi na mysl, jaký přesně. Raději jsem se začala soustředit na hřbet jeho ruky, na němž měl vystouplé žilky. Prsty křečovitě ohnuté v kloubech. Rukáv kožené bundy měl ošoupaný. Musela být stará.

Upřela jsem pohled do jeho hnědých očí a snažila se z nich vyčíst, co si myslí.

Prohlížel si mé rty.

Ano, Jirko. To jsou rty, které jsi nikdy nepolíbil. A ani nepolíbíš.

Spustil paži dolů, zajel prsty do mé sevřené dlaně, vytáhl kartičku od dveří a odemkl je.

Při tom doteku mnou projela příjemná vlna vzrušení. Uhnula jsem stranou, aby mohl projít.

Jirka zmizel v setmělé chodbě.

Moje výčitky se rozplynuly. Tělo ho oddaně následovalo a já se tomu jen poddala. Prošla jsem do hlavní místnosti. Pronikal do ní slabý proužek světla skrze skulinu mezi závěsy. Zaujala mě dvoukřídlá skříň, takový luxus jsme my s Bárou v pokoji neměly. Na zemi se válel téměř plný kufr, o který jsem málem zakopla.

Líbilo se mi, že si taky nevybalil věci ze zavazadla. Měli jsme první společnou věc. Vlastně druhou. Odjakživa mě fascinovali frajeři s dlouhými vlasy v kovbojském oblečení.

Čekala jsem, až něco řekne. Posadila jsem se na neustlanou postel a snažila se rozklíčovat výraz v jeho obličeji.

Přecházel sem a tam po místnosti a mnul si krátké strniště na bradě. Potom se zastavil, stiskl si kořen nosu a prudce vydechl.

S dlaněmi za zády jsem se zapřela o matraci a pobaveně jsem se usmála. Vypadal tak soustředěně.

„Já jsem slušnej kluk, teda muž,“ opravil se. *Roztomilé.*

„To nepopírám, nabídl jsi mi svůj pokoj,“ konstatovala jsem.

„Dobře, tak bych měl asi jít.“ Znovu přešel sem a tam a potom se jeho oči setkaly s mými.

Jeho pohled mi v podbřišku vyvolával příval mravenčení, jaké jsem s jiným mužem ještě nepoznala. To bych ho musela znát výrazně déle.

Nepohnul se. Jeho kroky nikam nesměřovaly.

„Zapomněl jsi odejít,“ odkašlala jsem si a připomněla mu tenhle malý detail.

Zastavil se v pohybu. Jeho volně se pohupující ruce ukončily pouť. Ztuhlost jeho šíje byla ještě patrnější. Pohledem uhnul k obrysu okna prosvítajícího skrze závěsy.

Můj dech se zrychlil. *Hráli jsme hru na kočku a myš? Nebo co se to tu právě teď odehrávalo?* Zavřela jsem víčka a opět se vrátila k tanci, který jsem s ním před pár desítkami minut měla tu čest zažít. Smyslnost, jaká z něj sálala. Vůni, která mi učarovala. Při té myšlence mě příjemně zahrálo u srdce.